

РЕШЕНИЕ

№ 38483

гр. София, 06.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9717** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. П. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003560/13.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). С нея, на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, на оспорвания е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят оспорва законосъобразността на заповедта и поддържа, че наложеното ограничение е непропорционално. Твърди, че пропускът е отстранен незабавно след установяването му, като за автомобила е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ още в деня на проверката. Счита, че тези обстоятелства следва да бъдат съобразени при преценката за необходимостта от административна принуда.

Прави искане за отмяна на заповедта. Не претендира разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма и процедура, че фактическите и правните основания са конкретизирани и че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство с прекратена регистрация. Счита, че мярката съответства на материалния закон, има преустановителна и превантивна цел и въздейства предупредително както върху адресата, така и върху останалите

граждани.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.05.2026 г. в 04:11 ч. регистрацията на лек автомобил „Мазда CX 30“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. П. Н., е служебно прекратена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Датата, часът и основаниято на прекратяването са отразени в представената справка от Автоматизираната информационна система на КАТ (АИС–КАТ) за регистрацията на автомобила.

На 29.06.2026 г. около 12:54 ч. в [населено място] П. Н. е управлявал посочения автомобил по [улица], от [улица]към [улица], пред № 3. При извършената полицейска проверка е установено, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена. За установеното е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5415305/29.06.2026 г. от старши полицай в 04 Районно управление при СДВР. Описаното управление е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. Актът е подписан от жалбоподателя с отбелязване „нямам възражения“ и му е връчен на същата дата. С него са иззети двете табели с рег. [рег.номер на МПС] и свидетелството за регистрация на автомобила №[ЕИК]. Отражено е, че свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК] вече е иззето с АУАН серия GA № 5415304/29.06.2026 г.

В даденото на 29.06.2026 г. писмено сведение жалбоподателят е посочил, че при проверката е узнал за служебното прекратяване на регистрацията поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Заявил е, че автомобилът е регистриран на името на сестра му и преди проверката не е знаел за прекратяването.

На 29.06.2026 г. в 15:16 ч. за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, за която е издадена застрахователна полица № BG/02/126002246282 от „Б. И.“. В полицата е посочен срок на застрахователното покритие от 16:17 ч. на 29.06.2026 г. до 23:59 ч. на 28.06.2027 г.

В справката от АИС–КАТ е отразено, че на 29.06.2026 г. в 15:17 ч. е извършено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Към записа е посочена полица № BG/02/126002246282 със срок до 28.06.2027 г.

На 13.07.2026 г. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издал оспорената Заповед № 26-4332-003560. На основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП с нея на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от адресата на мярката, чиито права са непосредствено засегнати, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Заповедта е връчена на 14.07.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 21.07.2026 г. Датата на постъпването ѝ в съда – 06.08.2026 г., не променя извода за спазване на срока.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4,

т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия, включително чрез отдел „Пътна полиция“. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП.

Със Заповед № 513з-735/22.01.2026 г. на директора на СДВР М. Т. Т. е преназначен на длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е посочена и в оспорената заповед, издадена от него на 13.07.2026 г. При съвкупната преценка на представените заповеди се установява, че издателят е сред оправомощените длъжностни лица и е действал в пределите на материалната и териториалната си компетентност. Заповед № 513з-1019/31.01.2024 г. се отнася до длъжността на актосъставителя В. С. С. и не е основание за компетентността на издателя на оспорената заповед. Не е налице основанията за отмяна по чл. 146, т. 1 АПК.

Заповедта е в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – индивидуализация на органа и адресата, номер и дата, описание на управлението на конкретния автомобил и на регистрационния му статус, нарушената разпоредба, правното основание, вида и максималната продължителност на мярката. Посочването на чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП позволява да се установи приложената хипотеза. Фактическите основания за констатираното нарушение са изложени както в заповедта, така и в посочения в нея АУАН серия ГА № 5415305/29.06.2026 г. Не е налице порок във формата по чл. 146, т. 2 АПК.

При издаването на заповедта обаче е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. По силата на чл. 35 и чл. 36, ал. 1, 3 и 4 АПК административният орган е длъжен да изясни всички относими факти, да провери и прецени доказателствата и да осигури служебно информацията, която се намира при него. Това задължение обхваща и актуалния регистрационен статус на автомобила, доколкото той е пряко свързан с преценката за необходимостта от административна принуда.

В случая между проверката на 29.06.2026 г. и издаването на заповедта на 13.07.2026 г. са изминали четиринадесет дни. Органът се е основал на констатацията за служебно прекратена регистрация към момента на проверката, без да съобрази, че още същия ден е сключена задължителна застраховка, регистрацията е служебно възстановена и регистрационните табели и свидетелството за регистрация са върнати на собственика. Възстановяването е отразено в информационната система на самата администрация и е било проверимо преди издаването на заповедта. Тези обстоятелства не са обсъдени нито в нея, нито в документите, към които тя препраща, като не е изложена преценка защо при вече възстановена регистрация е необходимо временно отнемане на СУМПС на това основание.

Нарушението е съществено, тъй като неизяснените и несъобразени обстоятелства имат пряко значение за целта и съразмерността на приложеното ограничение. Обстоятелството, че АУАН установява състоянието на автомобила към момента на проверката, не освобождава органа от задължението да прецени относимите факти към датата на издаване на заповедта. Последващото представяне на справката пред съда установява тези факти, но не отстранява пропуската при формирането на административното волеизявление. Налице е основанията за отмяна по чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно приложената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви а) – ж), който при управление на моторно превозно средство (МПС) е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за срок не по-дълъг от определения в съответната хипотеза. Максималният срок по гг) е шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 ЗДвП.

Член 175, ал. 3 ЗДвП предвижда лишаване от право да се управлява МПС и глоба за водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По чл. 143, ал. 10 ЗДвП служебно прекратената поради липса на задължителна застраховка регистрация се възстановява служебно при предоставени данни от Гаранционния фонд за сключена застраховка или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

От АУАН и регистрационната справка се установява, че на 29.06.2026 г. в 12:54 ч. жалбоподателят е управлявал автомобил със служебно прекратена регистрация. Сключването на застраховката в 15:16 ч., началото на покритието в 16:17 ч. и възстановяването на регистрацията същия ден не заличават с обратна сила регистрационния статус към момента на проверката. Следователно изводът за незаконосъобразност на заповедта не се основава на липса на обективните признаци на описаното нарушение. Твърдението на жалбоподателя, че не е знаел за прекратяването, също не изключва само по себе си приложимостта на ПАМ. Въпросът за виновното извършване на нарушението и за отговорността му се решава в съответното производство и не е предмет на настоящия спор.

Установяването на обективните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП и предвиденото в чл. 172, ал. 3 ЗДвП изземване на СУМПС със съставянето на АУАН обаче не изключват проверката за съответствие на заповедта с целта на закона. Обвързаната компетентност на органа не го освобождава от задължението да приложи закона съобразно неговата цел и принципа на съразмерност. Законодателят е определил крайния момент на мярката и максималната ѝ продължителност, а не безусловна необходимост ограничението да продължи шест месеца независимо от конкретните обстоятелства.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание за вече извършено нарушение. Те се прилагат за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения. При преценката по чл. 146, т. 5 АПК следва да се установи каква конкретна превантивна или преустановителна цел изпълнява временното отнемане на СУМПС при фактите по делото, а не тази цел да се извежда единствено от наличието на извършено в миналото нарушение.

Към 13.07.2026 г. причината за служебното прекратяване на регистрацията е отстранена, автомобилът има действаща застраховка „Гражданска отговорност“, а регистрацията му е възстановена още на 29.06.2026 г. в 15:17 ч. Това се установява не само от полицата, а и от самостоятелния запис за възстановяването в АИС–КАТ. Разликата между отразения час на възстановяване на регистрацията – 15:17 ч., и началото на застрахователното покритие – 16:17 ч., не променя решаващото обстоятелство, че към датата на заповедта и регистрацията, и застрахователното покритие са действащи. Изетите регистрационни табели и свидетелство за регистрация също са върнати. Противоправното състояние, свързано с регистрацията на конкретния автомобил, е преустановено преди издаването на оспорения акт.

При тези обстоятелства временното отнемане на СУМПС не преустановява управлението на автомобил с прекратена регистрация, тъй като този регистрационен статус вече е променен. В заповедта и преписката не е обоснована друга конкретна превантивна необходимост, свързана с нарушението, за което е приложена процесната мярка. Наличието на производство за отговорността на водача не е достатъчно само по себе си да обоснове продължаваща административна принуда, когато тя не допринася за посочените в чл. 171 ЗДвП цели. Отговорността за миналото поведение и необходимостта от превантивното ограничение са различни въпроси.

Неоснователно е становището на ответника, че общото предупредително и възпиращо въздействие върху жалбоподателя и останалите граждани е достатъчно за законосъобразността на мярката. При отстранена причина за служебното прекратяване и възстановена регистрация това общо позоваване не замества индивидуалната преценка за необходимостта от ограничението. Иначе отнемането на СУМПС би придобило характер на допълнителна санкция за минало поведение, вместо да предотвратява или преустановява конкретно нарушение. Подобно ограничение е несъвместимо с чл. 6, ал. 2 АПК, който не допуска засягане на права в по-голяма степен от най-необходимото за целта на акта, както и с изискването по чл. 6, ал. 5 АПК органите да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

При тази преценка следва да се съобрази и практиката на Върховния административен съд (ВАС) относно необходимостта продължаващото ограничение да се преценява с оглед конкретната фактическа обстановка и действителното постигане на целта на административната принуда. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС. Макар да са постановени по въпроси за предварителното изпълнение, а не по съществуващото оспорване, изводите им относно целта на административната принуда и съразмерността на продължаващото ограничение са относими към настоящата преценка. Изводът за незаконосъобразност на процесната заповед се основава на конкретните доказателства по настоящото дело, които установяват отстраняване на причината за прекратяването и възстановяване на регистрацията преди издаването.

В този смисъл е и константната практика на настоящия съдебен състав, обективирана в Решение № 29666 от 24.07.2026 г. по адм. дело № 6891/2026 г., Решение № 26857 от 03.07.2026 г. по адм. дело № 5722/2026 г., Решение № 24172 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4124/2026 г., Решение № 24118 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г., Решение № 9196 от 09.03.2026 г. по адм. дело № 649/2026 г., Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм. дело № 2396/2026 г., Решение № 9800 от 12.03.2026 г. по адм. дело № 1095/2026 г., Решение № 24112 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4809/2026 г., Решение № 24104 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4810/2026 г. и Решение № 19488 от 19.05.2026 г. по адм. дело № 3745/2026 г. и др.

С оглед на изложеното оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена на основанията по чл. 146, т. 3 и т. 5 АПК.

Жалбоподателят не е направил искане за присъждане на разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003560/13.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: